

La gran aventura de les escoles de Lligafiga

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche



A mig camí entre Pilotino i Tambour, a la vora d'unes grans muntanyes nevades, hi havia Lligafiga, un poble prou gran com per acollir dues escoles, i alhora, prou petit com per no encabir-hi més d'un pati. A Lligafiga només hi havia un pati, i els nens de les dues escoles l'havien de compartir. Era un pati estrany perquè no era quadrat, ni tenia cap forma definida per jugar-hi a pilota. Tampoc no hi havia grades per seure, observar-hi i reposar.

Tot i no ser quadrat, els nens i les nenes de l'escola Lliga feien servir el pati per a jugar partits de futbol i de bàsquet, per jugar a policies i lladres, per saltar a la corda, per jugar a la xarranca o per fer-hi el pi. Els de l'escola Figa sortien al pati amb un altre esperit. Cadascun dels nens i nenes de l'escola agafava la cadira de la classe i la treia al pati. S'hi asseien i es posaven a jugar amb les consoles portàtils, els mòbils i les tauletes. Tots junts i arraulits al mig del pati on hi tocava un bri de sol durant els matins de fred glacial, que eren tots els matins de l'any.

Lligafiga era un poble de les muntanyes profundes i nevades de les terres perdudes del Nord Suprem, i mai no hi feia calor.

Un sol pati i dues maneres diferents i oposades de fer-lo servir. Els infants de Figa, asseguts amb les cadires al mig del pati, obstaculitzaven els jocs de pilota i les corredisses dels nens i nenes de l'escola Lliga. Per la seva banda, els nanos de Lliga xutaven fort, i la pilota queia damunt les consoles portàtils, els mòbils i les tauletes dels de Figa. Més d'un d'aquells aparells havia caigut a terra i s'havia trencat a bocins.

Els nens i les nenes de les dues escoles estaven molt mal avinguts. Alguns escridassaven els altres fins a quedar-se afònics i deien coses molt gruixudes. Abans que pactar com fer servir el pati o repartir-se l'espai, tots plegats haurien preferit aixecar una tanca per tot el perímetre del pati i posar-hi un cademat a la porta, i després llançar la clau a un precipici de neu i gel profundíssim.

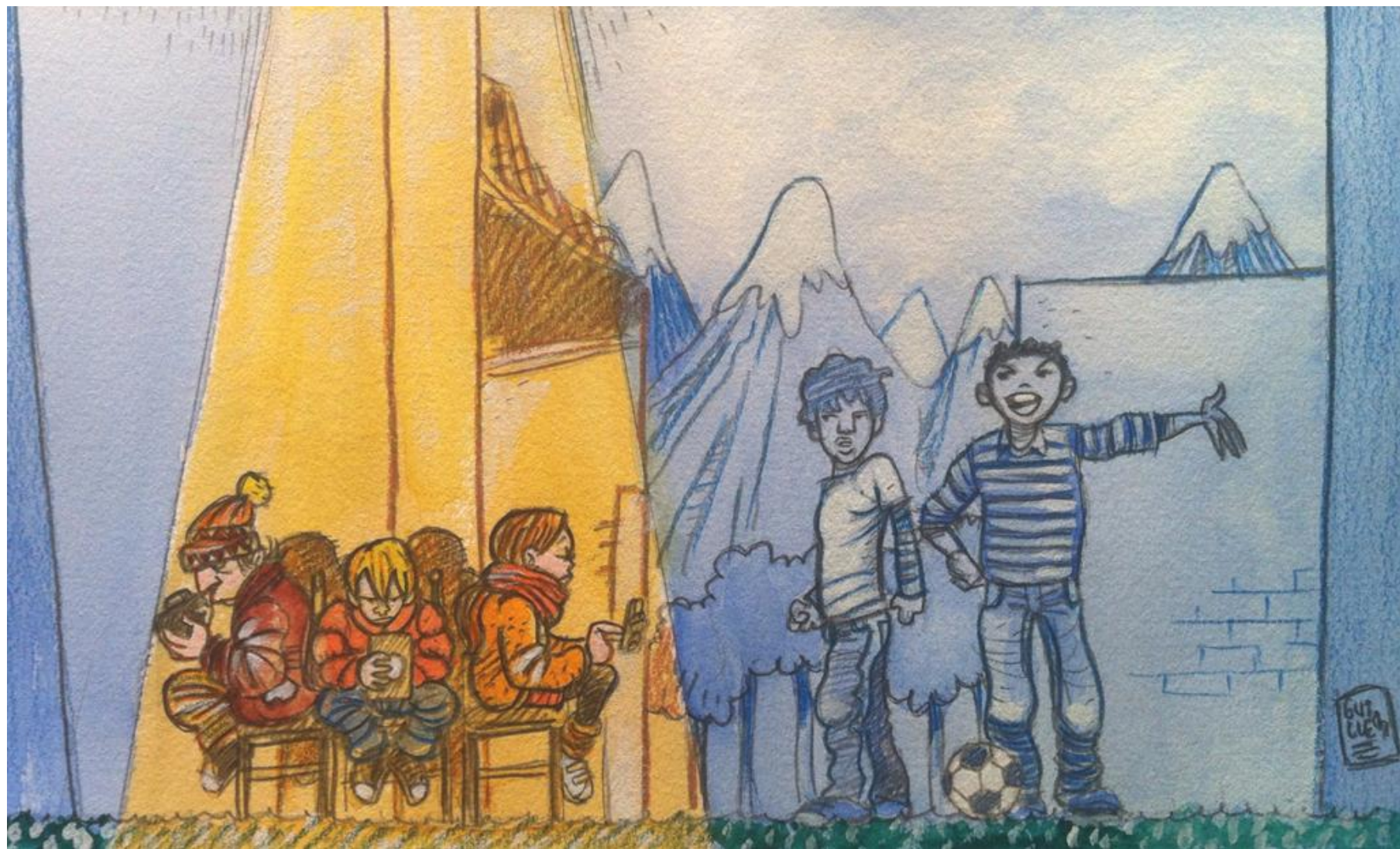
— El pati és per fer-hi esport i jugar a l'aire lliure. Per córrer i esbravar-se, i per acabar-hi rebentats de saltar i cridar— deien els de Lliga amb paciència, sense aixecar la veu i intentant controlar l'empipament que els provocava la situació.

— El pati és de tots —els escridassaven els de Figa amb impaciència, que només pensaven en tornar a fixar els ulls sobre les pantalles i seguir jugant—. Només al centre del pati hi cau un raig de sol i tenim tot el dret a ser-hi, asseguts a les cadires, i no passar fred.

— Si us belluguéssiu enlloc d'estar-vos asseguts no tindríeu fred! A més, faríeu esport, estaríeu de bon humor, estaríeu més sans, el cervell us funcionaria amb més agilitat i tindríeu més memòria. Es pot dir que aprendríeu més de pressa estudiant menys temps —van explicar els de Lliga, amb la serenitat i templança que havien après fent esport.

— Ens encanta estar asseguts i no pensem sortir del mig del pati. Ha quedat clar? I ara foteu el camp, que per culpa vostra ens han matat a tots a la partida multijugador —van respondre furiosos els de l'escola Figa, amb cara de pomes agres i amargues.

Va arribar la crisi econòmica i les retallades, i sobre les dues escoles de Lligafiga va recaure l'amenaça de ser tancades. Tots els nens i nenes haurien d'anar a estudiar a un poble llunyà. Pel matí haurien de llevar-se molt aviat i fer molts quilòmetres cada dia per anar a l'escola.



Alguns nens del poble deien que no era pas tan mala notícia perquè s'hauria acabat el problema del pati. Però aquell poble llunyà estava dalt de tot de les muntanyes i hi feia encara més fred. Tant de fred que potser ni sortirien a jugar al pati. O potser, fins i tot, no existiria cap pati en el qual jugar o asseure-s'hi, ja que estaria ple de neu i no es podria fer servir.

A Lligafiga hi havia molta mala maror per tot aquell assumpte del tancament de les escoles.

— No ens podem quedar de braços creuats i que ens prenguin l'escola sense lluitar —deien les nenes i els nens de la Lliga. Sabien que junts tenien una gran fortalesa per afrontar les dificultats i els problemes. Ho havien après als entrenaments amb els equips de bàsquet i de futbol de l'escola.

— No hi ha res a fer. Si volen tancar l'escola, la tancaran i punt. Fem el que fem, els que manen tiraran pel dret —comentaven resignats els de Figa. Tornaven a fixar la mirada a les consoles portàtils, als mòbils i a les tauletes, cadascú aïllat, tancat en sí mateix, capficat amb la seva partida.

Però el coratge, la perseverança i la confiança en sí mateixos, valors que els de l'escola Lliga havien après fent esport, no els permetien quedar-se paralitzats davant les injustícies. Van fer una assemblea i van votar tots a l'una lluitar per salvar les escoles de Lligafiga. No només la seva escola, sinó totes dues. Si després de lluitar, donar-ho tot i sacrificar-se perdien les escoles, ho acceptarien amb humilitat, però també amb dignitat i mantenint el cap ben alt per haver-se deixat la pell en l'intent de salvar-les.

Els de Lliga van a anar a buscar els de Figa i els van demanar dialogar.

— Tenim un problema molt gros i només si estem junts podrem resoldre-ho i guanyar. Escolteu, tenim un pla —van explicar els de la Lliga als de la Figa.

— Parleu de pressa, que no tenim temps per a lluites de pa sucat amb oli —responien els de Figa, que no confiaven en la força del treball en equip.

— Volem organitzar la millor lliga de futbol que mai s’hagi celebrat aquí, a les terres del Nord Suprem —van dir els de Lliga.

— Voleu jugar a futbol perquè no tanquin les escoles? Quina idea més ridícula! Contra qui voleu jugar? Contra nosaltres? Els de Figa no fem esport —van asseverar amb els rostres ben gèlids.

— Jugar contra vosaltres? No, que us matxucaríem! —van respondre els de la Lliga amb sarcasme—. Volem que ens ajudeu a organitzar-ho i que ens deixeu les vostres cadires, perquè la gent que vingui de públic pugui asseure-s’hi i veure els partits còmodament.

— Si es tracta d’això, compteu amb els de Figa i amb les nostres cadires —van respondre.

Els portaveus de cada escola van signar l’acord amb una encaixada fortíssima de mans, i de seguida es van posar a treballar plegats per organitzar la millor lliga de futbol que mai no es veuria a les terres del Nord Suprem.

No va ser fàcil convèncer els equips de futbol de totes les escoles de tots els pobles d’aquelles muntanyes nevades, però ho van aconseguir. Durant tres dies, el pati de forma irregular del poble de Lligafiga va ser el camp de futbol més important i famós del Nord Suprem.

Tots els equips escolars van anar-hi a jugar més de trenta partits. Els pares, les mares i tots els familiars de tots els nens i nenes que jugaven omplien les cadires i celebraven els gols amb passió i entusiasme.

Tota aquella gentada també va signar el manifest que havien redactat els infants de les escoles, que deia:

Exigim a les autoritats competents (si és que no volen ser incompetents) que deixin obertes les dues escoles de Lligafiga perquè totes dues fan falta. Exigim també la construcció d'un altre pati perquè s'acabin les picabaralles entre els nens i nenes del poble. Tenim dret a conviure en pau i jugar cadascú al que vulgui.

Signat per 3.856 persones que han vingut a veure la lliga que hem organitzat.

Tota aquella gent representava gairebé la totalitat d'habitants dels pobles de les muntanyes. Va ser una demostració d'unió, de força i d'esportivitat tan gran que les escoles no es van tancar. A més, es va construir un altre pati, quadrat i més gran que el primer, perquè els de Lliga i els de Figa poguéssim gaudir de l'hora del pati sense enfadar-se.

Però, a més, va passar una cosa molt més gran i curiosa després de celebrar-se la lliga de futbol. Els nens i les nenes de l'escola Figa s'havien contagiats de la passió per l'esport en veure tota aquella munió de nens i nenes d'altres pobles participant i jugant els partits. Van començar a interessar per l'esport i a practicar-lo. Es van convertir en millors estudiants, ràpids i llestos. Sense adonar-se'n, s'havien fet amics amb els alumnes de l'escola Lliga.



Tots plegats jugaven cada dia junts al pati de forma irregular, i sense pensar ni una mica en el fred que feia. El pati nou, quadrat i modern, va quedar per estrenar durant molt de temps fins que, cada dos anys, es va anar celebrant la lliga de partits de les terres del Nord Suprem.

Es va convertir en la lliga més famosa per la seva capacitat d'integrar les ganes de jugar de tots els infants amb esportivitat, noblesa, fortalesa i gran treball en equip.

Fi



La guia de la salut i el benestar per als teus fills



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

